

O PERNÍKOVÉ CHALOUPCĚ

LOUTKY: TATÍNEK, JENÍČEK, MAŘENKA, JEŽIBABA

DOPORUČENÉ SCÉNY: VESNICKÁ CHALUPA, PALOUČEK/MÝTINA V LESE, ČERNÝ LES,
PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

vypravěč: V malé chaloupce blízko lesa žil dřevorubec, který měl dvě děti - Jeníčka a Mařenku. Všichni se měli moc rádi, jen maminku už neměli.

(scéna v chaloupce, stavení)

tatínek: Děti, vezměte si džbánky, půjdeme do lesa

Mařenka: Co tam budeme dělat?

tatínek: Já budu sekát dříví a vy mezitím nasbíráte jahody. Uděláme si potom jahodové knedlíky k večeři.

Jeníček: Já to bude dobrota, jahodové knedlíky mám moc rád, už se na ně těším.

(scéna na pasece)

tatínek: Tak děti, podívejte se, jaká je to pěkná paseka. Tady bude určitě hodně jahod. Sbírejte je tady a nikam jinam nechoďte, mohli byste zabloudit.

Mařenka: A kde budeš ty, tatínku?

tatínek: Já půjdu támhle do toho lesa a budu kácet dříví. Sbírejte jen tak daleko, abyste slyšeli mou sekeru. (odchází)

Jeníček: Pojď, Mařenko, jdeme sbírat, už se mi sbíhají sliny

Mařenka: Podívej, Jeníčku, tady jich je, pojď mi pomoci.

Jeníček: Ne, Mařeno, já jich tu mám také hodně, ty sbírej tam a já zase tady.

Mařenka: Ale dávej je všechny do džbánu, ať máme dost na ty knedlíky. Ne abys je všechny snědl.

Jeníček: Neboj, jíst budu, až bude džbáněk plný.

Mařenka: Jeníčku, kde jsi? Já už mám plný džbáněk i břicho.

Jeníček: Tady jsem, já už mám také všechno plné. Můžeme jít za tatínkem.

Mařenka: Poslouchej, já už vůbec neslyším tatínkovu sekeru.

Jeníček: Opravdu. Vůbec ho neslyším. Pojd', půjdeme se za ním podívat.

Mařenka: Už se rychle stmívá, doufám, že ho brzy najdeme. Víš co, zkusíme zavolat, snad nás uslyší.

Jeníček: Tatiínkúů, tatiííínkúůúúú

Mařenka: Nikdo se neozývá a už je úplná tma

(scéna v tmavém lese)

Mařenka: Jeníčku, já se bojím, jak teď najdeme cestu domů?

Jeníček: Neboj se. Vylezu na strom, pořádně se rozhlídnu a určitě uvidím světlo z naší chaloupky. A potom se vydáme tím směrem.

Mařenka: Ty jsi tak chytrý, Jeníčku, to jsem ráda, že jsi tu se mnou.

Jeníček: (leze na strom) Vidím, Mařenko, vidím světýlko.

Mařenka: Hurááá, už víme, jak se dostaneme domů

(scéna s perníkovou chaloupkou)

Mařenka: Podívej se jaká je tady krásná chaloupka. Není to sice tatínkova chaloupka, ale zato je celá z perníku.

Jeníček: No to je dobře. Už mám pořádný hlad.(jde loupat perníček)

Mařenka: Počkej, to nemůžeš, není to naše.

Jeníček: Podívej se, kolik tu toho perníku je, když si kousek uloupneme, nikdo to ani nepozná.

Mařenka: Jen aby. Ale vypadá to, že tu nikdo není. Dej mi taky kousek.

Ježibaba: (vykoukne na scénu) Kdo mi to loupe perníček?

Mařenka: Uf, to jsem se lekla. (potom tenkým hláskem) To nic, babičko, to větříček.

(ježibaba se schová)

Mařenka: Pojd' Jeníčku, musíme rychle pryč

Jeníček: Počkej, ještě si trochu uloupnu na cestu

Ježibaba: (vykoukne na scénu) Kdo mi to zase loupe perníček? Ták, už vás mám.(chytí Jeníčka i Mařenku a odvede je ze scény pryč)

(scéna v perníkové chaloupce)

-děti jsou za scénou, ježibaba na scéně

Ježibaba: Ták, to bude pečínka. Zavřela jsem je do chlívku a teď si je pěkně vykrmím. To bude dobrota.

Mařenka: (za scénou) Slyšíš Jeníčku, co chce udělat? To už se odsud nedostaneme. Tatínek bude smutný, ani neví, kde nás má hledat.

Jeníček: Neboj, něco vymyslím

Ježibaba: Ták, pojd'te, milánkové, pěkně zatopíte v kamnech.

Jeníček: (šeptá Mařence) Už jsem to vymyslel, dávej pozor

Ježibaba: Už je ta pec pořádně roztopená?

Jeníček: Ano, babičko, pojd' se podívat

Ježibaba: (jde k peci a Jeníček do ní strčí tak, že spadne a zmizí ze scény)

Mařenka: Ty jsi nás Jeníčku zachránil!

Jeníček: Už nic neříkej Mařenko a rychle utíkej!

Vypravěč: A tak utíkali. Naštěstí správným směrem. Brzy se dostali z lesa a pak už poznali cestičku, která vedla k jejich chaloupce.

Tatínek měl velkou radost, že se mu děti vrátily. A Jeníček s Mařenkou? Ti si už dávali v lese velký pozor, aby tatínka neztratili z očí.